

харесваше “Цигански табор” в Слънчев бряг. Хубави времена бяха...” (Иванова, Кръстев 2007: 119).

3.3. Приобщаване на циганите/ ромите към марксистко-ленинската идеология в тоталитарното общество

Новият общественно-политически строй в България, установен след 9 септември 1944 г., неизбежно води и до *промяна на политиката и законодателството спрямо етническите общности*. Тоталитарната комунистическа власт се стреми да приобщи малцинствата към марксистко-ленинската идеология и в перспектива – да се създаде етнонационална държава. С идване на власт на БКП политиката спрямо циганите се променя. „О нангѐ” /„голите”/ – както циганите наричат комунистите, т.е. пролетариите, с всички сили се заеха да издигнат културно-просветния и социално-битовия уровень на изостаналите във всяко отношение национални малцинства и особено на циганското такова” (Нево дром 1949).

Разработва се концепция за интегрирането и утвърждаването на циганите като част от българската нация. Още на 17 октомври 1944 г. Политбюро (ръководният орган на управляващата БКП) създава отдел „Масов” с шест комисии, едната от които е „Малцинствена”. Задачата ѝ е да наблюдава националните малцинства и да разработва политиката на партията за тях. Част от дейността на отдела е иницирирането и изграждането на масова циганска организация. На 6 март 1945 г. е основана

Участие на цигани в манифестация в София

да и първата национална циганска конференция с делегати от цялата страна.

Сред циганките започва да работи активно и създаденият през м. октомври 1944 г. Български народен женски съюз (БНЖС).

Към Секретариата на ЦК на БКП на 28 май 1946 г. се съставя

„Общочиганска организация за борба против фашизма и расизма и за културно издигане на циганското малцинство в България” с председател Шакир Пашов. В почти всички областни, околийски и градски центрове се формират структури. На 2 и 3 май 1948 г. се провеж-